

kunde være rigtig. Jeg vil sige om det lille Lovforslag her, at det jo dog, naar vi læse det eftertænksomt igjennem, er grumme lidet, vi der igjennem give Barnet, der er født udenfor Ægteskab. Det er i Virkeligheden kun Kobberpenge, vi give det, men give vi det Ret til at vide Faderens Navn, saa give vi det en Guldmønt. Hvorledes vil man besvare et Spørgsmaal, som en Dame i disse Dage har stillet: Men, hvorfor kan man ikke give Barnet en Fader? Fordi Lovgiverne ikke ville; thi Lovgiverne ere Mænd. De ville ikke tage en Bestemmelse, der er saa ubehagelig for deres eget Kjønn. Hun er berettiget til et saadant Spørgsmaal. Naar vi nu se i den sidste Snæs Aar paa Sædeligheden her i Landet, saa maa vi sige, at det er gaaet forbausende tilbage. Der er Ægne i Jylland, hvor hvert 4de Barn er født udenfor Ægteskab. Det Samme er Tilfældet i visse Ægne af Jyn. I Kjøbenhavn er det hvert 5te Barn og i Gjennemsnit hele Landet over hvert 8de Barn. Jeg siger nok, at det er paa Tide, at Rigsdagen begynder at sige: „Bagt vi Baaben mod Usædeligheden.“ Naar have vi faaet den Anstalt, vi kalde for Fødselsstiftelsen, dette legitimerede Utugtens Hjem? Jeg maa bede de Herrer se paa disse Bestemmelser, ved hvilke Fødselsstiftelsen har faaet sit Privilegium. De ere fra 1750 og fra 1764. Maa jeg erindre de Herrer om fra Danmarks Historie og fra Danmarks Kirkehistorie, hvad det var for en Konge, som den Gang sad paa Thronen. Det var den utugtligste Kammerat i enhver Henseende, og hans Minister, den ædle Mand, Adam Gottlob Moltke, kunde ikke holde ham i Tømme. Det var nu forresten ikke alene Kongen — det ved man jo af Historien og Kirkehistorien — men ogsaa Hofmændene og mange Andre vare utugtige, og saa sandt man paa at oprette denne Stiftelse, netop for at skjule Synden og Stammen; Kongens unge Søn var saa fordærvet, at han løb om paa Gaden med Støvlet-Kathrine, men man tænkte, at det kunde dog ikke være saa farligt, thi man havde jo Fødselsstiftelsen. De Herrer, som kjende Historien og Kirkehistorien fra den Tid, og vide, hvad det var for en frygtelig usædelig Tid og en usædelig Konge, de vide ogsaa, at det er derfra, at Fødselsstiftelsen stammer. Nu vil jeg minde om, at denne lille Vending, som jeg har stillet, har to Sider, baade en sædelig og en kommunal Side. Jeg vil først fremhæve den mindste Side, den kommunale. Naar hun ikke opgiver Navnet, fordi Barnefaderen har mættet hende med Guld, og hun saa dør bort, og der ikke er Noget tilovers til Bar-

net, saa skal Sognet forsørge Barnet, uden at det faar det Allermindste af Barnefaderen; thi det kan jo ikke faae at vide, hvem han er. Her tale vi hvert Dieblit i Loven om Barnefaderen og hans Pligter, men vi have forsjømt det Vigtigste, nemlig at faae at vide, hvem han er, blot for at Stammen kan skjules. Det Samme har man fremhævet til Forsvar for Fødselsstiftelsen, idet man siger: Tænk, naar nu en gift Mand eller en Søn ud af en høj Familie kom i saadanne Omstændigheder med en Pige, saa var det dog saa deiligt, at man kunde følge hende derhen, og derved dække Stammen med Guldet; men huff vel paa, at en fattig Smaaemand kan ikke gjøre det, det er kun de Andre, der kunne gjøre det. Man siger, at de ville dermed skjule Skandalen, men jeg siger, det er en daarlig Maade at skjule paa. Det er i alt Fald ikke det Standpunkt, den kristne Kirke har stillet sig paa. Jeg vil blot erindre om den vise Nathan, da han gif op til Kongen og sagde: Saadan og saadan har Du baaret Dig ad; ja han var ikke bange for at gjøre Skandale, den Mand. Jeg vil minde om den Døber Johannes, der gif op til Fyrsten og advarede ham mod al hans Utugt og Horeri. Fyrsten sagde, at det var Fornærmelser og Injurier, og fort Tid efter lod han hugge Hovedet af ham. Saaledes gaar det hele den Bog igjennem, men vor Lovgivning vil ikke lade den kristne Sædeligheds lære gjælde, men bekæmper den helt igjennem paa det Stærkeste. Naar vi nu se paa de Frugter, som vor Sædelighedslovgivning har bragt med alle de mange uægte Fødsler, saa spørger jeg Tinget, om det ikke snart er paa Tide at tage Steen i en anden Haand. Se vi ikke, hvorledes Politiet her i Kjøbenhavn stiller sig til dette ælle Svineri? Se vi ikke, naar vi have lidt Kjendtskab til Sagen, hvorledes Politidirektøren har stillet sig? Man kunde næsten fristes til at sige, naar man har læst Westergaards Bog og ellers kjender lidt til Tilstandene fra Enkelte, som have staaet dem nær, at Politiet er blevet Skjøgernes Staldbrødre. Vi skulle over alt — det er min Mening, og det er det kristelige Standpunkt — bekæmpe Utugten paa ethvert Sted, og se at ifrømme Ungdommen bort fra den. Jeg mener ligesom en æret Daler fra den Side (G. F. Larsen) forleden Dag, at det sandelig ikke kan hjælpe at tænke paa at forbedre de gamle Libertinere; de rose sig af deres Skjændsel, de synge Sange: Hundrede og Tyve Piger har jeg elsket og forført; Konger Fir og Firfindstyve har der Nogen Mage hørt; dette Tal forbiit gaar an, thi jeg nu ei mere kan. Saa stamløft